

GAZETA TRANSILVÂNIEI

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRĂȘOV

Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea
unui comitet de redacție.

Atelierele tipografiei „Astra” TF 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 3.

STEAG RIDICAT LA

1838

GHLBARIȚIU

ȘI SFINȚIT DE LUPTLE PURTATE SUB CUTELE LUI
DE ATAȚIA URMAȘI, ÎN FRUNTE CU

MUREȘENII

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BRĂȘOV.

B-dul REGELE FERDINAND Nr. 12 TC. 1513
Abonamentul anual lei 300 Autorității și Societății lei 60.
Anunțuri și reclame după tarif.

Nr. 94 Inreg. Trib. Brașov S. II No. G. II. 71/942

3 Decembrie 1942

Anul 105

Drum spre mâne...

de Ion Colan

Este ziua Unirii astăzi, dar nu numai despre un 1 Decembrie care a fost va fi vorba, ci și despre o țară cum e și, mai ales, cum va fi.

Unii vor desluși din spuse, mai mult decât se poate spune; alții nu vor afla nici atât cât așteaptă.

Miron Costin, cronicarul, a potrivit-o astfel, încât scrisa lui să ne fie și nouă bună. Căci a zis cronicarul: „ca să spui tot „gând slobod și fără valuri trebuiaște”. Azi valurile nu lipsesc, iară gândul ni-l struim, ca nu cumva vorba nestăpănită, mai mult să strice, decât să îndrepte ce n'a fost drept făcut undeva.

Istoria n'o pun în vorbe, ci în înțeleșuri.

Cititul celor ce-au fost, m'au luminat, dar nicăiri n'am găsit mai mult decât era în mine.

Așa de bine știm fiecare ce a fost! Numai cronologia faptelor e alta decât atunci, dar și cea de azi tot spre un 1 Decembrie până la vechile hotare ne va duce.

Eu pot să greșesc în ale mele, dar neamul care ne comandă din adâncurile pământului stăpănit de noi, nu greșește.

Aș turna în cuvinte toată credința de veacuri și n'aș adăuga ceasului care ne apasă, decât certitudinea împlinirii ce va veni.

Numai felul de a spune ce vrem și ce credem ne deosebește. Fondul rămâne același, și pentru Conducătorul de nație, și pentru clăcașul ce-și formulează vrea în aspră sudalmă.

Am căutat în mine tcama că izbăvirea nu va veni, și n'am aflat-o.

Cine o are, nu s'a născut aici. Iar aici înseamnă și tot ce administrează astăzi alții. Administrează, dar nu stăpănesc.

Pentru 1 Decembrie 1918 Ardealul a vorbit.

Cum va fi sunat, în sala tronului, în fața Regelui întregitor, glasul purtătorilor de cuvânt ai Ardealului, când se va fi citit actul care sfârșea așa:

„Fericiți suntem noi, Români de azi, că prin noi săvârșește istoria actul mareț al Unirii Românilor într'un singur stat. Fericiți că avem un Rege mare, care a înțeles chemarea sfântă a istoriei”.

Noi, cei de azi, nu putem reveni asupra celor spuse atunci. Suntem aici doar să repetăm, și noi, și cei ce ne vor urma, că la 1 Decembrie 1918 Ardealul și-a spus vrea întregă.

E și azi un 1 Decembrie.

Dărâmand în noi granițe, sărbătorim ce ar trebui să fie și ce va fi.

Atâția ni sunt morții pentru împlinirea lui, că pe cei de-acum, loc ne mai având, ni-i punem în sfintele gropi de altădată.

Subt aceeași cruce doarme și bunicul și tata.

Pentru un 1 Decembrie care va veni, feciorul își așteaptă rândul.

Transilvania, mama noastră

de G. Gluglea

Profesor universitar (Cluj-Sibiu)

Dacia felix — Dacia tristis! Unde e poetul să-ți înalțe până sus la ceruri imnul de mărire pe care-l meriți?

Iată întrebarea care frământă astăzi mintea și sufletele noastre. Eu mi-l închipui pe acest cântăreț că va izbucni odată, după lungi nopți de chinuri sufletești și prin înaripată fantezie artistică, așa cum s'a întâmplat cu Eminescu, Bălcescu, Alecu Russo, Goga și mai ales cu Mureșianu care a „scuturat lașturile robiei” prin „Răsunetul” lui de redeșteptare națională.

Acel inspirat va pune în fața sa harta Daciei carpatice și va trece prin mintea lui fierbinte toate eforturile și va retrăi toate vitregiile crude pe care poporul românesc de la noi le-a îndurat, le-a răbdat în diferitele colțuri ale acestei țări. Oh! — acest cuvânt a „răbda”, unic în toată romanitatea ca și „dorul”, cuprinde o întreagă istorie sufletească. Prin această însușire nesdruncinată a rezistat și și-a întărit Românul fortărețele sale etnice în cetatea împrejmuită de munți. Din aceștia izvorăsc râurile noastre și curg organic brăzdând și dând vieță rodnică întregului ținut românesc pe care-l locuim astăzi. Tot așa, din cuprinsul Transilvaniei au roit ca dintr'o stupină neseacă, valuri de Români popu-

lând sau îngroșind rândurile rărite ale fraților de peste coroana Carpaților. Prin văile râurilor și mai ales pe cărări, pe sutele de plaiuri ce urcă și coboară munții, au călcat Românii sute de ani. Toate aceste drumuri se văd pe hartă, dela un capăt la altul al Carpaților.

Pe văile mai largi din Est și din Sud tot veneau năvălitorii, iar ai noștri se strâneau în fortărețele naturale și răbdau până iarăși se puteau revărșa pe șerpuitoarele plaiuri, la larg.

Ritmul acesta antropogeografic, tradiția noastră l-a numit „descălcăcare”. Și acest cuvânt conține adâncă putere documentară. El nu vrea să spue că e vorba numai de cele două descălcări, prin care se zice că s'au întemeiat, la un moment dat, Moldova și Muntenia, ci vorbește de continuile treceri cărări peste culmi, din Transilvania spre Sud și spre Est. Ca și astăzi, în toată istoria noastră, sute și mii de Români, fie păstori, fie cu alte treburi, au trecut vara peste Carpați, dintr'o parte în alta, iar prisosul de populație s'a așezat și se mai așează și astăzi în Moldova și Muntenia. Peste munți nu se poate trece cu căruța decât prin câteva văi mai largi, care însă cer drum și timp îndelungat. Trecerile scurte, directe, se fac cu șiruri de cai cu

poverile în spate, cu unelte, cu produsele stăni și chiar ale câmpului, cu copii mici puși în desagi. Aceste scene le poate vedea oricine cu treieră vara culmile munților.

Prin această circulație vie, atât în interiorul Transilvaniei, cât și peste granițele ei, s'a unificat și limba noastră și s'a răspândit înnoindu-se uneori prin schimburi între diferitele nuclee, dar prin contactul lor neîntrerupt și-a reînțărît neîncetat legăturile câteodată slăbite ale structurii sale.

Opera aceasta milenară de frământare, creștere și întindere a limbii noastre își are matca în Transilvania. Ea este mama care a hrănit din belșug graiul românesc popular aproape în tot timpul existenței noastre. Dacă s'ar fi sdrobot și risipit această vatră străveche, s'ar fi destrămat toate legăturile de conștiință etnică dintre provinciile românești mai nouă. Când seacă izvoarele munților se usucă luncile și câmpiile.

Au înaintat Românii din Transilvania spre periferie, dar au lăsat în toate colțurile ei urme vechi de limbă și tradiție care astăzi ies mereu la iveală, în Maramureș, în Munții Apuseni, în Hunedoara, adică ele se găsesc în deosebi pe teritoriile care au fost odinioară mai puternic romanizate.

Da, precum o arată limba română, care constituie singura noastră istorie a evului mediu — istorie vie, — Transilvania a avut atunci, ca și azi, neistovită putere de împropătare a poporului românesc.

De aceea, cântecul de preamărire al leagănelui nostru național va trebui să poarte ca refren etern al stofelor lui:

Transilvania, Transilvania, Transilvania!

FOILETONUL
„GAZETEI TRANSILVÂNIEI”

Traducerile recente și imitațiile baladei „Pescarul”

de Ion Gherghel

Nu vezi cum se răsfață luna
Și soarele în mare?
Și chipul lor, întotdeauna,
Ce strălucit apare?
Ce cer albastru s'oglindește
De ape limpezi!...
Făptura-ți nu te-ademeneste
Spre veșnicul zenit?!

Deceniul penultim ne mai aduce o versiune, publicată de Mitache Crețu în „Revista Vremii” din 1935 (anul I, pag. 21). Îndepărtându-se prea mult de original și având și alte neajunsuri, nu poate fi considerată ca un produs de valoare literară.

În schimb, ne aduce „Revista Limbii și Culturii Germane” din 1942 (anul I, nr. 4, p. 313) o talmăcire muncită cu răvnă și cu credință pentru comorile modelului de către harnicii traducători Valeria și Ioan Ciorănic. Nu rezolvă nici dânsii decât parțial această extrem de dificilă problemă. Întrebuințează metoda ce am remarcat-o în procedeul lui Soricu: deplină libertate în expresii, cu respectarea, în linii mari, a sferei de idei din original. Sufiul poetic însă se desprinde cu anevoie din această talmăcire frământată. Iată strofa inițială:

Vuind venea val după val,
Pescarul sta tăcut,
Cu undița pe lângă mal
Rece ca de lut.
Și cum stetea, cum asculta,
Un val veni vuind,
Se sfarmă ncel, și-apare un chip
Cum doar în vis mai sînt.

În versul al 4-lea ritmul e șovăelnic. Ar trebui să-i premergea un „și”.

INSTANTANEE

Când copiii se ceartă

"Un cuiu strică potcoava, potcoava pe cal, calul pe călăreț, călărețul o veste și vestea o împărăție"

Nimic nu ilustrează mai bine ca acest proverb chinez, faptul că lucruri neînsemnate, mici, duc uneori la complicații colosale.

Un muc de țigară aruncat pe un covor a distrus, mai ani trecuți, aproape în întregime cel mai înalt sgârle-nori din New-York, un edificiu nou-nouț, dând pradă flăcărilor bogății în valoare de milioane dolari.

Să nu merg mai departe. Un glonte tras la Serajevo în 1914, știm cu toții ce urmări dezastruoase a avut pentru omenire.

De aceea n'ar trebui să ne prindă mirarea de loc, aflând că între două mari puteri s'a născut un conflict în stare să periclitizeze pacea Europei și că acest conflict o fost provocat de doi copii care se certau.

Astfel era aproape să asistăm la o încrucișare sângeroasă de săbii din cauza acelor doi ștregari de copii, care de sigur se împăcară imediat și se jucară iar împreună.

Ecat. Pitiș

Wilhelm Kempff

In jurul portativului

de Lia Busuloceanu

Marele pianist german a poposit și în anul acesta o seară printre noi, fermecându-ne cu magia artei sale.

De data aceasta ne-a fost dat să auzim atât de rar cântata Sonata opus 119 de Beethoven. Terminată în 1821, ea vădește, ca toate operele concepute în acest amurg al vieții Titanului, o tot mai accentuată desprindere de sentimentele lumești și adâncirea într-o filosofie proprie, exprimată în forme de o revoluționară nouitate.

Prin contrast, Fantasia în re minor de Mozart strălucește prin grație și finețe. Frământările sufletești bătute pe-alocuirea în accente curând estompate, se ascund sub crinolina fioriturilor, în elegante reverențe.

Ca interpret al muzicii lui J. S. Bach, Kempff e uneori contestat de cei care continuă să vadă în opera acestui compozitor un monument masiv și prea puțin omenesc.

Apelul Societății „Crucea Roșie” Filiala Brașov

MOTTO: De unde dai tu puțin Dumnezeu îți da mai mult!

Iarna s'a lăsat aspră.

Știți ce înseamnă un ceaiu cald și o fărâma de pâine pentru ostașul ce a îndurat de atâta amar de vreme frigul și foamea, chinul și oboseala clipeiilor de luptă și de nesomn?

Ne adresăm vouă, Români și Românce, care datorită vitejiei fără de seamă a ostașilor noștri gustați din plin, la gura sobei, din toate bucuriile vieții liniștite, cu casa casă, cu masa masă și somnul tihnit.

Simțiii nădejdea călătorului istovit și ajuns la oază? Oare cu ce inimă i-ați refuza atunci mâna salvatoare?

mare precursor. In interpretarea d-sale, muzica lui Bach își păstrează conturile de catedrală, dar trece dela goticul primitiv, greoi și întunecat, la goticul flamboiant, ale cărui turnuri îndrăsnețe își avântă în slăvi horbota de piatră a ornamentelor.

Pentru încheiere, Wilhelm Kempff a executat Sonata în si minor de Chopin, reabilitând prin sobrietatea exemplară a interpretării, stilul acestui neîntrecut poet al pianului.

Cinci numere de bis au fost smulse artistului de aplauzele frenetice ale unui public ce nu se putea îndura să părăsească aula liceului Honterus.

Apelul Societății „Crucea Roșie” Filiala Brașov

Cantina Crucii Roșii, limanul nădejdlor și speranțelor dragilor noștri eroi, vă cheamă cu glasu-l blând de soră să vă dați obolul.

Gândiți-vă că fiecare dar se răsfîrțește, ca o mare binefacere, asupra fiului tău, mamă blândă și soție credincioasă ce veghezi în nopți târzii îngrijorată de soarta lor.

Cantina noastră funcționează dela începutul războiului fără întreruperi, susținută fiind aproape în întregime din fondurile Crucii Roșii și din contribuțiile oamenilor de bine și înțeleghători.

La Cantina dela gară a Crucii Roșii ori la sediul Crucii Roșii din str. Lungă nr. 1 se primesc zilnic aceste donații, fie în bani, fie în alimente.

Numele generoșilor donatori se vor publica în ziarele locale.

Predici în pustiu

Insuficiența mijloacelor omenești

N'am văzut sat în Europa întreagă fără școală și biserică și totuși nici școala, nici biserica n'au putut transforma cu totul pe om.

De ce oare școala și învățătorii, biserica și preoții n'au fost în stare, în mii de ani, să schimbe instinctele sălbatice din om? De ce medicina, cu toate progresele ei, n'a putut mări mult durata vieții, nici desființa toate bolile molipsitoare?

De ce suntem mai departe de adevărata fericire ca oricând? De ce sufletul nostru nu are un pic de liniște, de ce întâlnești tot fețe triste și posomorite, de ce munca nu ne produce bucuria cuvenită?

Din cauza imperfecțiunii mijloacelor omenești, aceasta-i răspunsul. Din cauza că chiar marii conducători ai popoarelor sunt sau numai mari politicieni, sau mari strategi, sau mari oratori, dar nu sunt ceea ce se chiamă oameni integrali, în care simultan să fie dezvoltate și corpul, și sănătatea desăvârșită, și toate virtuțile creștinești ale sufletului.

Dr. M. Suciș-Sibișianu

In ultimele două, tendința spre exprimare liberă merge parcă prea departe. Cu toate îndepărtările de stil — uneori nefiresci — ideea fundamentală, sensul general, atmosfera mistic-sentimentală se desprinde mulțumitor din această tâlmăcire recentă.

Cu toate rezervele de mai sus — care, poate, vor avea darul să contribuie la unele îndreptări — munca săvârșită de această pereche de traducători e vrednică de apreciere și încurajare.

se vad nevoiți să lupte cu mari greutăți când e vorba să interpreteze capodopere poetice, cum sunt baladele lui Goethe, constituie o dovadă vie că — departe de a fi ajuns la capătul străduințelor noastre pe acest teren de interpenetrare (nu: interpretare) literară — abia de acum începe pentru noi povârnișul cel mai greu.

Până în prezent nu am izbutit să dau decât peste o singură imitație, evidentă, a acestei balade.

Caracteristica imitatorilor e tendința de a șterge cât mai bine urmele modelului, prin devierea și modificarea motivului poetic.

Imitatorul își alege, drept cadru, valorile curgătoare ale Dunării. In loc de undiță, pescarul său... „dă cu plasa”. In zugrăvirea chinului peștișorilor depășește modelul, reducându-și însă „poezia”, prin precizarea meticuloasă a amănunțelor, la nivelul unei descrieri prozaice.

...Scoate plasa mulțumit — Și rămâne ca o stană, Rece, alb, înmămurit... Un vârtej îi ia vederea,

Ochii apoi i se aprind... Simte 'n corp scăzând puterea... Tras din luntrea ce-l purtase Cade 'n apă — și pierind Apa-l duce, gâlgând.

Rămâne, oricum, un fapt imbucurător, că această creație poetică — cu tulburătorul ei element plin de mister — în care poetul Goethe a exprimat atât de minunat extraordinara vrajă și irezistibila putere de atracție a apei, — simbolizând, în același timp, și veșnica alergare după fericire — a avut un răsunet puternic și în literatura românească.

Privilegiile comerciale date de Ștefan cel Mare negustorilor brașoveni

de Dr. Emil Micu

III.

Primul tratat comercial între Moldova și Brașov, despre care avem rețineri, dar care nu ni s'a păstrat decât prin confirmări ulterioare, a fost încheiat de Alexandru cel Bun. În virtutea acestui privilegiu Brașovenii nu plăteau „vama cea mare” în Moldova, iar Moldovenii nu dădeau „tricesima” regelui. Numărul negustorilor moldoveni care făceau acte de comerț în vremea aceea la Brașov, era destul de mare și erau ocrotiți direct de Domn. Când judele dela Brașov a încercat să strice obiceiul, obligând pe negustorii moldoveni să plătească tricesima, oprind mărfurile acelor care nu voiau să plătească această taxă, domnul Moldovei interveni personal, din care cauză Voivodul ardelean Știbor făcu aspre murdării acelor care călcaseră datina.

Ștefan cel Mare, încă din primele luni de domnie, a căutat să stabilească legături comerciale cât mai amicale cu negustorii brașoveni. Printr-o scrisoare redactată în limba latină, din toamna anului 1457, Domnul invită pe negustorii brașoveni să vină în țară cu mărfuri, asigurându-i că dacă se tem le va da și un act solemn, după vechile datini, prin care le va garanta în mod formal libertatea de a vinde și a cumpăra oriunde în târgurile și satele Moldovei. „Dacă va sta cineva însă împotriva domniilor voastre — spune documentul — să i se taie capul”. Sensul acestei scrisori, cu asigurări în ce privește libertatea exercitării comerțului în condiții prielnice, trebuie pus în legătură cu nestatornicia stării interne a Moldovei pe timpul Domnilor imediat anteriori venirii la tron a lui Ștefan și chiar în epoca de consolidare a tronului acestui Domn, vremuri turburi, care nu favorizau dezvoltarea comerțului.

Deoarece și în urma acestei scrisori negustorii brașoveni au manifestat oarecare îndoeli, Ștefan cel Mare pentru a le oferi garanții depline, reînnoiește la 13 Martie 1458, în formă solemnă, vechiul privilegiu pe care Brașovenii îl obținuseră dela Alexandru cel Bun.

Prin acest privilegiu în care figurează ca martori toți marii boieri ai Moldovei în frunte cu mitropolitul Teoctist, Brașovenii „sunt volnici și slobozi să umble prin toată țara... și prin cetăți și prin târguri, ca să-și vândă marfa lor: și postavuri și pânză și balon și orice ar avea” și pot cumpăra

„tot ce au mai cumpărat pe vremea moșului nostru Alexandru”.

În anul 1472, la cererea negustorilor din Brașov, Ștefan cel Mare dădu acestora un nou act, prin care le garanta, în scris, libertatea comerțului în Moldova. Necesitatea eliberării acestui nou privilegiu trebuie pusă în legătură, după cum explică d-l profesor C. C. Giurescu, cu dorința negustorilor brașoveni „de a avea în scris garanția că nu vor fi obligați să vândă mărfurile lor Domnului la prețuri arbitrare, fixate de acesta, ci numai prin buna învoială”.

Prin acest act se garanta;

1. Libertatea deplină a comerțului pentru negustorii brașoveni pe tot cuprinsul Moldovei, adică prin târguri și prin orașe.

2. Interzicerea confiscărilor de mărfuri.

3. Siguranța de a se întoarce nestingheriți în orașul lor.

Trei ani mai târziu, curând după biruința dela Podul Inalt, și anume la 10 Iulie 1475, Ștefan cel Mare eliberează un nou act comercial privind pe toți negustorii din Ungaria, nu numai pe cei din Brașov, cărora le garantează libertatea de a face negoț prin Moldova „fie pe vreme de pace, fie pe vreme de răzmeriță, fără înșelăciune și fără viclesuguri”. Prin acest act, cum și prin tratatul din 12 Iulie 1475 încheiat între Domnul Moldovei și trimișii lui Matei Corvin și anume: consilierii regali Gaspar de Hatvan și Mihai din Pesta, tratat prin care se garantează libertatea comercială a negustorilor din Ungaria, pe întreg cuprinsul principatului moldovean, comerțul moldovenesc a luat caracterul unui schimb general cu Ungaria.

Tot în anul 1475 și anume la 1 Noembrie, prin scrisoarea primită de aceeași soli regali Gaspar de Hatvan și Mihai de Pesta, Ștefan cel Mare dădu noi asigurări în ceea ce privește libertatea comerțului privind în deosebi pe Brașovenii. „Noi suntem prieteni ai voștri și ai creștinătății întregi”, scrie Voivodul moldovean în cuprinsul acelei scrisori.

Din privilegiile comerciale mai sus menționate, precum și din documentele timpului pe care le vom indica, putem stabili în linii destul de precise aspectul exportului Moldovei din vremea lui Ștefan cel Mare cu Brașovul.

Pentru o cruce la mormântul lui Gh. Coșbuc

În orașul în care feciorul popii din Hordou a cules luminile din lumea cărților, Grănicerii i-au ridicat un monument.

Evenimentele au făcut ca figura marelui scriitor să nu mai pară binevenită în mijlocul orașelului românesc.

Astăzi Coșbuc nu mai are un monument la Năsăud.

În cimitirul dela Bellu, poetul țărănimii odihnește fără cruce, fără un monument, fără o atenție, demnă de numele lui, din partea scriitorilor și a celor în drept.

Pentru a șterge urma acestei nedreptăți față de opera marelui poet ardelean, un grup de scriitori și publiciști ardeleni, împreună cu „Astra” — Șoimii din Munții Apuseni, — a luat inițiativa ridicării unei cruci — cel puțin! — la mormântul lui GH. COȘBUC. S'a format astfel un comitet de inițiativă compus din d-nii: prof. Gh. Popp, fost ministru; Dr. Const. Hagea, dir. ziarului „Ardealul”; prof. Ion Costea; prof. Gabriel Tepelea, scriitor; Ion Popa-Zlatna, prefectul Șoimilor; Ni-

colae Olteanu, contabil coop. „Horia”; prof. Iustin Ilieșiu, scriitor; Mogaș Simion, plugar, consilier al coop. „Horia”; Corneliu Coposu, redactor la ziarul „Ardealul”; V. Copilu-Chiără, scriitor.

Societățile culturale și admiratorii poetului sunt rugați a trimite adeziunea și eventual sprijinul lor material pe adresa ziarului „ARDEALUL — pentru Crucea lui Coșbuc — până la 31 Decembrie 1942.

Crucea va fi lucrată la Zlatna și adusă la București de o delegație de Șoimi din Munții Apusani

Secretar (ă) dactilograf (ă)

angajează Inspectoratul Premilitar și extrașcolar al Municipiului Brașov, cu sediul pe Promenada de sub Tâmpa: **Condițiuni:** minimum 4 clase de liceu teoretic și să fie de origine etnică română(ă).

Doritorii se vor prezenta cu actele, în orice zi de lucru, între orele 8—12 și 16—19.

Adânc îndurerății, Paraschiva Stinghe, Col. Dumitru Stinghe cu soția, Lt. Col. Gheorghe Stinghe cu soția și copiii, Insp. Eugen Popescu cu soția Stelina, Dr. Valeriu Stinghe cu soția și copiii, văd. Elena Stinghe cu copiii, nepoți și nepoate, aduc la cunoștința tuturor rudeniilor și cunoscuților că prea iubita lor

Paraschiva Spuderca

n. Moldovan

după scurte suferințe, împărtășită fiind cu Sfintele Taine și-a dat nobilul său suflet în mâinile Creatorului în ziua de 30 Noembrie 1942;

Înmormântarea va avea loc Miercuri, 2 Decembrie 1942 la orele 3. p. m. din casele proprii (Pe Tocile 64).

Judecătoria Rurală Rupea, secția c. f.

No. 549/1942. c. f.

EXTRACT din publicațiunea de licitație.

În cauza urmărilor Maria Hampi născ. Lacs și Gheorghe Lacs c/a lui Gheorghe Pânzariu și Maria Pânzariu, Judecătoria a ordonat licitațiunea execuțională asupra imobilelor cuprinse în C. F. a comunei Mercheașa Nr. 1585,

de sub Nr. top. 17 și 18, cu prețul de strigare 65.000,

Pentru încasarea creanței de Lei 33.200 cap. și acces.

Fixează licitațiunea pe ziua de 18 Decembrie 1942, ora 15, la casa comunală din Mercheașa.

Rupea, la 26 Noembrie 1942.

Judecător: ss. Petre Nica.

Aj. dir. de c. c.: ss. Cucu.

TIPOGRAFIA

„ASTRA”

Execută orice tipăritură
sau lucrare de legătorie

Telefon 1102

Aveți încredere într-o întreprindere curat românească.

Atelierele: Str. Lungă No. 1. (în curtea cinematografului „ASTRA”)

Catedre și ore vacante

La Liceul Comercial „A Bârseanu” Brașov sunt vacante următoarele catedre și ore:

Științe comerciale 15 ore,
Româna 7 ore,
Italiana 8 ore,
Franceza 6 ore,
Naturale cu fizico-chimice 14 ore.

Solicitanții vor înainta cererile lor Inspectoratului Școlar Regional, București, Str. Epureanu 18.

Funcționari, Intelectuali!

Cu Lei 104.-

Restaurantul Consiliului de Patronaj „VICTORIA” din localul Prefecturii, oferă o masă substanțială și gustoasă la prânz și seara compusă din 3 feluri de mâncări. — Servesc și alte consumații (vin, bere, etc.) Deschis dela ora 12,30-15 și dela 19-22 în fiecare zi.

